

Socialministeriet

Dato: 19. februar 2004

Vedrørende lovforslag nr. L 104, punkt 12 om ophævelse af servicelovens § 146

Jeg kan som opfølgning på orienteringen i brev af 17. februar 2004 om imødekommelse af kritikpunkter i forbindelse med ophævelsen af servicelovens § 146 oplyse, at der den 16. februar 2004 er afholdt et fokusråd med DSI.

På mødet blev det aftalt, at Socialministeriet i forbindelse med den igangværende revision af hjælpemiddelbekendtgørelsen med tilhørende vejledning vil bløde op på betingelserne i regelsættet for som særligt personligt hjælpemiddel at få en kørestol med nødvendig individuel tilpasning. Herudover blev det aftalt, at der arbejdes på at finde en model for nedskrivning af den eventuelle egenbetaling, der er længere end de 2 år, der er gældende nu, og vil stemme bedre overens med en kørestols levetid på 3-6 år.

Den kritik, som handicaporganisationerne har haft til reglerne om bevilling af kørestole som særligt personlige hjælpemidler, forventer jeg således vil blive imødekommet ved den igangværende revision af reglerne.

Med venlig hilsen

Henriette Kjær

Spørgsmål 9

Ministeren bedes redegøre for baggrunden for, at ministeren placerer en ny § 93 a om kvindekrisecentre, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, efter § 93 i lov om social service, der omhandler midlertidige boformer for personer med behov for fysisk eller psykisk pleje eller behandling, i stedet for efter § 94, der omhandler boformer for personer med sociale problemer med behov for støtte, omsorg og hjælp. Ministeren bedes endvidere redegøre for fordele og ulemper ved denne placering af den nye § 93 a.

Svar

Et kvindekrisecenter er efter gældende regler et midlertidigt botilbud efter loven om social

service § 94. Efter denne bestemmelse er en amtskommune forpligtet til at have det nødvendige antal pladser til midlertidige botilbud til personer, der er hjemløse eller ikke kan opholde sig i deres bolig. Et midlertidigt botilbud efter § 94 henvender sig til personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud eller for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp. Mange af beboerne på et § 94 botilbud er misbrugere af den ene eller anden art.

Ved satspuljeaftalen for 2003 blev det aftalt, at der skulle søges indført en bestemmelse i loven om social service, der præciserede kvindekrisecentrenes virksomhed.

Indførelsen af den foreslåede nye bestemmelse § 93 a er således en direkte opfølgning på den indgåede aftale.

Der er tale om en selvstændig bestemmelse, som på ingen måde har nogen sammenhæng med selve § 93 om støtte til personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Det anførte litra er som nævnt lovteknisk at ligne med et nyt tal.

Rent lovteknisk har Socialministeriet fulgt Justitsministeriets vejledning om lovteknik. Der henvises til vejledning om affattelse af forslag til ændringslove m.v. fra 18/11 1969.

Den nye bestemmelse om kvindekrisecentre vedrører botilbud til kvinder, og skal derfor anbringes i servicelovens kapitel 18. Når bestemmelsen er anbragt som § 93 a, skyldes det, at den derved anbringes før § 94, som den er naturligt beslægtet med. Alternativt kunne bestemmelsen anbringes som § 94 c, men da §§ 94 a og b, omhandler godkendelse af opholdssteder, som den nye regel ikke er beslægtet med, skønnes denne placering uhensigtsmæssig.

Det skal dog bemærkes, at hvis det stadig skønnes relevant, er der mulighed for at kalde reglen § 92 a. Der ses ikke at være opnået nogen fordel herved.